VOJTINA ÖRÖK

MAGUKRA

hagyott bútorok–
hív kedvenc múzeumod,
s bennem az atavizmus felkiált:
végre láthatom, hová sejhaját
nyugtatta Ady, sőt Arany,
tán bele is ülhetek én magam,
vagyis, szóval, a val...gam.
Pedig nem is gondolta faruk,
mily jelentős lesz még a lyuk,
vagyis hát az időtlen süppedés,
mit vájt a verset író ész,
hát gondolatban végigjárom
hazám e-virtuálon,
most temetjük majd Téreyt,
pedig csak most búcsúztattuk
Tandorit,
de velünk marad a fétis,
e-tapinthatóan mégis:
Karinthy hegyezett irónja,
(sose írt vele)
Petőfi hibás térgyekalácsa,
mert a kiállítás visszaterel
az égiből a való másba,
s megnyugszol:
minden, ami emberi:
Arany, Petőfi, Tandori –
tárgyak vallomása:
haza ez: ujjak, ülepek háza,
és gondolta a fene,
hogy lelked lélekkel tele
tapintja: Nem, nem pur és homu.
Anyag nem vész el, bár szellent,
szellemre tanú.